

РЕШЕНИЕ

№ 4899

гр. София, 22.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

**ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова
Снежанка Кьосева**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4539** по описа за **2021** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1 от ЗАНН във вр. с чл.208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба от В. В. К., със съдебен адрес в [населено място] решение № 20065950 от 12.03.2021г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 97-ми състав по нахд № 13904/2019г., с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 6217/ 10.07.2019г., издадено от началник на отдел "Контрол по РПМ" при Дирекция "Анализ на риска и оперативен контрол" в Агенция "Пътна инфраструктура", с което на основание чл.53, ал.1 от Закона за пътищата /ЗП/ му е наложена глоба в размер на 2000,00 лв. за нарушение на чл.26, ал.2, т.1, б. "а" от ЗП във вр. с чл.37, ал.1, т.1 от Наредба №11 от 03.07.2001г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки пътно превозни средства /Наредбата/.

С жалбата се моли да бъде отменено решението на СРС, като неправилно, поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.Поддържа се становище, че неправилно е определен субекта на санкционната норма и неправилно е определен размера на санкцията. Иска се да бъдат отменени оспореното решение и обжалваното НП или алтернативно да се намали размера на наложената глоба.

В съдебно заседание жалбата се поддържа чрез упълномощен представител.

Ответникът - .Агенция "Пътна инфраструктура" чрез процесуален представител с

писмени становища оспорва жалбата и моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заключението на прокурора е, че жалбата е неоснователна, а решението на СРС и НП са правилни и законосъобразни.

Предмет на касационно оспорване е решение № 20065950 от 12.03.2021г. по нахд № 13904/2019г. на СРС. Оспорването е допустимо, тъй като е предявено от страна с право на жалба /арг. чл.210, ал.1 от АПК, в предвидения от закона 14-дневен преклузивен срок /чл.211, ал.1 от АПК/ и касае решение на районния съд, което съгласно чл.63, ал.1 от ЗАНН може да се обжалва с касационна жалба пред административния съд по реда на АПК на основанията по НПК. В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства /арг. чл.218 във вр. с чл.220 от АПК /.

Касационният съд счита, че оспореният съдебен акт е постановен по допустима и редовна въззивна жалба от компетентния съд в надлежен състав, което определя неговите допустимост и действителност.

С доказателствата по делото се установява, че на 12.06.2019г., в 10,00ч. на път АМ Х., км.0+300 /дясно/ в посока [населено място] - [населено място] касаторът управлявал и осъществявал движение на мпс с четири оси с две управляеми оси като превозвал земна маса. След измерване с техническо средство - ел.везна и ролетка е установено, че при измерено разстояние между осите 1,40 м. сумата от натоварването на ос на двойната задвижваща ос на мпс-то е 25,035т, при максимално допустимо натоварване 18,00т. При тези данни касаторът не представил разрешение за движение на извънгабаритноппс.

Правилно с оспореното решение е прието, че описаната фактическа обстановка се потвърждава от събраните по делото доказателства.

Фактическата обстановка и определянето на мпс-то като тежко, съгласно §1, т.1 от ДР на Наредбата не се оспорва. Съгласно чл.26, ал.2, т.1, б."а" от ЗП движението на извънгабаритни и/или тежки ппс-та е забранено и се осъществява само с разрешение - разрешително или квитанция за платени пътни такси - за дейност от специалното ползване на пътищата.

Неоснователно е възражението на касатора, че незаконосъобразно е ангажирана личната му административнонаказателна отговорност в качеството му на водач на тежко ППС, на основание чл.53, ал.1, т.2 от ЗП за допуснато нарушение на чл.26, ал.2, т.1, б."а" от ЗП, по съображения, че водачът на ППС не може да бъде субект на нарушение по това обвинение, тъй като не е от кръга на лицата, които имат задължение да се снабдят с разрешение за движение на извънгабаритно и/или тежко ППС от администрацията, управляваща пътя. Наложената от наказващия орган санкция на В. К. се основава на нормата на чл.53, ал.1, т.2 от ЗП, съгласно която се наказват с глоба от 1000 до 5000 лв., ако деянието не представлява престъпление, физическите лица, нарушили разпоредбите на чл.25, чл.26, ал.1, т.1, б."в", б."г", т.2, ал.2 и ал.5 и чл.41 от ЗП или които извършат или наредят да бъдат извършени дейности - движение на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства и товари без разрешение на собственика или администрацията, управляваща пътя. Предвид изложеното субект на нарушението и респ. субект на административнонаказателна отговорност по чл.53, ал.1, т.2 от ЗП може да бъде всяко физическо лице, което

наруши законово установената забрана по чл.26, ал.2, т.1, б."а" от ЗПза движение на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства без надлежно разрешение. Кръгът на субектите на това нарушение не се изчерпва със собствениците на извънгабаритни и/ или тежки ППС. В случая ангажирането на отговорността на касатора е обосновано с установеното управление и осъществяване на движение на тежко МПС без разрешение, издадено по реда на раздел IV от Наредба № 11/ 2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС, поради което правилно е ангажирана отговорността му.

Предложената от касатора норма на чл.177, ал.3 от ЗДвП се прилага при нарушение по чл.14, ал.3 от Наредбата, респ. при движение на ППС без заплатена такса В този смисъл и предвид липсата на основание за прилагане в случая на хипотезата по чл.14, ал.3 от Наредбата следва извод, че правната квалификация на нарушението и на санкцията е правилно. Неприложима е и разпоредбата на чл.139, ал.1, т.2 от ЗДвП, поради това, че урежда други отношения.

Касаторът не сочи, а и не се установяват обстоятелства, изключващи вината на дееца и/ или наказуемостта на деянието. Размерът на глобата е определен правилно, под средния размер, като е отчетено, че това е първо нарушение и че превишаването на допустимото натоварване /18 тона/ е с над 7 тона.

В случая е неприложима и разпоредбата на чл.28 от ЗАНН. Нарушението е типично за вида си и не се характеризира с по-ниска степен на опасност в сравнение с други нарушения от същия вид.

По тези съображения оспореното съдебно решение е правилно. Касационната жалба е неоснователна.

При този изход на делото основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80,00 лв. Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, пр.1 от АПК, СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ в сила Решение № 20065950 от 12.03.2021г., постановено по нахд № 13904/2019г. по описа на Софийски районен съд, НО, 97 състав.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.